

Lachspiertraining met en zonder Petrus

Bij elke organisatie moet je wel es iets organiseren. Of vergaderen. Aan vergaderingen ontkomen ook kerken niet. Mijn hobby zal het niet worden. Toch valt het uit te houden, kan ik inmiddels melden. Vaak dankzij een ongeplande training van lachspieren.

Afgelopen week was het weer een keer raak. Een van de aanwezigen was net oma geworden. Nu doen we, voordat allerlei serieuze onderwerpen de aandacht opslokken, altijd eerst een rondje persoonlijk 'wel en wee'. Tussen allerlei 'wel', waaronder de gezonde kleindochter, bracht het 'wee' nu al snel bij narigheden zoals het 'strippen' van kraamvrouwen. Huh? Blijkbaar heeft een beginnend voorganger een *crash course* kraam-jargon nodig. Hoort bij het vak.

En van het een komt het ander. Een van de deelnemers is *single*. Die blijkt daar nu een verklaring voor gevonden te hebben. De kinderloosheid van zijn schoonmoeder. Een aantal vervolgrappen zullen deze blog niet halen. Sorry. Niet alle christelijke idealen laten zich meteen realiseren, ook niet tijdens een kerkelijke vergadering.

Voor alle duidelijkheid: preutsheid valt niet onder die idealen. Lees het Bijbelboek *Hooglied* er maar op na. Preutsheid is meer een ideaal waarmee de 19^e-eeuwse burgerlijkheid zichzelf van een korset voorzag. Maar ook zonder dat korset lenen niet alle huis-, tuin- en keukengrappen zich voor publicatie. Ook Anne Frank heeft gepoogd wat tienerhumor aan het zicht van derden te onttrekken. Tevergeefs. Zo iets niet goed kunnen respecteren is dan weer typisch 21^e-eeuws...

Er is nog een categorie grappen die vaak op het randje zijn. Toch kan ik ze doorgaans aanbevelen.

Juist in – voormalig – katholieke streken hebben ze een goede voedingsbodem, is mijn indruk. Ik bedoel Petrus-grappen. Over mensen bij de hemelpoort – met alle verwickelingen van dien.

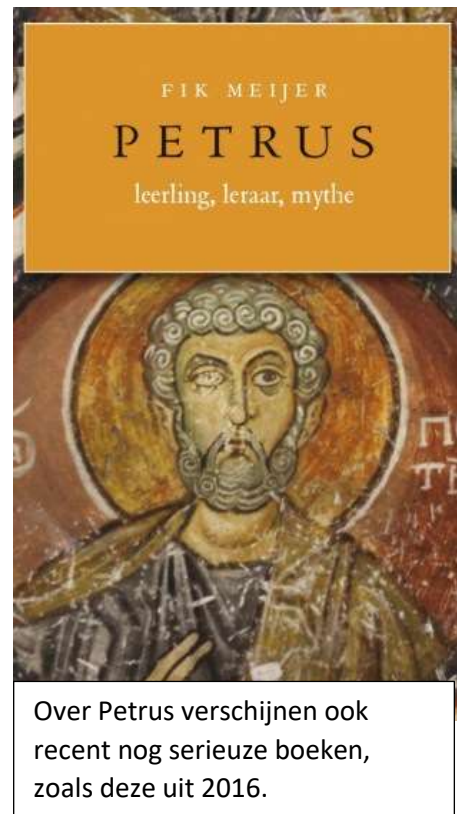
Soms gebruik ik die grappen. Laat ik opbiechten in welke kerkelijke setting. In katholieke en

protestantse kerken worden kinderen *gedoopt*. Bij het ouder worden groeit ook de vraag mee of Jezus, om Wie het in kerken draait, hem of haar ook werkelijk iets zegt, iets doet.

Tieners raken ook in hun geloof vaak een periode heen en weer geslingerd. Als de kluwen wat ontward raakt, dan kan hij of zij merken: ja, ik ben echt blij met Jezus; met Hem wil ik verder door het leven. Spreek je dat 'ja' in een kerkdienst hardop uit, dan heet dat bij ons: geloofsbelijdenis doen.

Als voorganger beleef ik het voorrecht dat jongeren (of ouderen) gesprekken met mij willen aangaan: tijdens twijfelperiodes, en ook ter voorbereiding op hun geloofsbelijdenis. En ja, tijdens een van die gesprekken heb ik Petrus maar een keer opgevoerd.

De hele grap zal ik wat indikken. Maar de clou laat precies zien waar het in de kerk om gaat. Een man probeert Petrus te vertellen dat hij echt aan heel veel 'hemelse' eisen heeft voldaan. Nu mag hij toch wel maar binnen, niet? Petrus is niet onder de indruk. Na een tijdlang onderhandelen raakt de man wanhopig. 'Ja, wat had ik dan nog meer moeten doen? Dat was me toch nooit gelukt?! Dat kan geen mens!' Petrus: 'Welkom! Kom erin.'

Over Petrus verschijnen ook recent nog serieuze boeken, zoals deze uit 2016.

Rob Nijhoff, 18 mei 2018; reacties: robnijhoff[at]planet.nl